

Åar.	Pris.
1848 . . 124	Rd. 87,5 -
1849 . . 113	— 75,5 -
1850 . . 102	— 81,2 -
1851 . . 106	— 22,6 -
1852 . . 108	— 15,8 -
1853 . . 130	— 92,7 -
1854 . . 141	— 64,1 -
1855 . . 159	— 89,4 -
1856 . . 166	— 75,0 -

Tanken er nu at vælge den laveste Kjøbesum, for hvilken de oftnævnte Mængder have kunnet kjøbes i et af disse Åar, og erstatte samme Beløb af en Gage med den foranderlige Størrelse, som Summen efter hvert Åars Priser andrager, eller erstatte et 2, 3, 4 osv. Gange saa stort Beløb med 2, 3, 4 osv. Gange den samme Sum. Naar altsaa den laveste Kjøbesum har været 100 Rd., bliver et vist Antal af hundrede Rigsdaler af hver Gage foranderligt, og i hvert enkelt Åar at udbetale med samme Antal Gange den foranderlige igennem Commissionen udbragte Priser for den ovennævnte Samling af Gjenstande. Som Følge heraf vilde hver Gage bestaa af to Dele, den ene, som stedse udbetales med det samme Beløb, den anden, som nominelt er fastsat til et vist Antal hundrede Rigsdaler, der udbetales med et paa nysnævnte Maade foranderligt Beløb. Tænkes saaledes ovennævnte Priser at være de for hvert tilsvarende Åar lovbestemte Priser, saa vilde altsaa i 1844 det nominelle og virkelige Beløb af Gagens foranderlige Andeel falde sammen, i Åaret 1845 vilde det virkelige Beløb overstige det nominelle med 5 Rd. 60 $\frac{1}{2}$ for hvert foranderligt hundrede Rigsdaler, i Åaret 1856 det virkelige Beløb overstige det nominelle med 66 Rd. 75 $\frac{1}{2}$ for hvert hundrede o. s. v. Ansættes af en Gage paa 1,000 Rd. de 400 Rd. til at være den foranderlige Andeels nominelle Beløb, vil der foruden en fast aarlig Udbetaling af 600 Rd. i 1844 blive udbetalt 400 Rd., i 1845 422 Rd. 48 $\frac{1}{2}$ (Eillægget altsaa 22 Rd. 48 $\frac{1}{2}$), i 1856 667 Rd. 12 $\frac{1}{2}$ (Eillægget altsaa 267 Rd. 12 $\frac{1}{2}$) o. s. v.

Med Hensyn til, hvormange hundrede Rigsdaler af hver Gage der maae gjøres

foranderlige; lader sig vanskeligt opstille nogen almindelig Regel, da det maa afhænge af flere forskelligeartede Momenter, der ikke lade sig bedømme alene af Gagens Størrelse, men lige saa meget af Embedets Natur. Det er saaledes vistnok utvivlsomt, at de bedre afslagne Embeder ere istand til lettere at udholde Trykket af en Dyrtid, saa at der er Grund til at fastsætte en Grændsegage, ud over hvilken Systemet ikke skal anvendes; men indenfor denne Grændse vil det dog stedse gjøre en væsentlig Forskel, om et Embede kan betragtes som Dvergangsstilling til andre bedre afslagne eller ei, om denne Gjennemgang skeer hurtigere eller langsommere, om der ved Alderstilletaget er tilfikkret Embedsmanden en stigende Gage, som snart naaer en Størrelse, paa hvilken Systemet er antaget ikke at burde anvendes, om det efter almindelige Forhold kan antages at blive besat med en Gift eller Ugift, en Ungre eller Ældre, om Embedet er at betragte som en Mand's Hovedbesjæftigelse, eller om Gagen snarere optræder i Form af Honorar for et Arbejde, som kun udfylder endeel af hans Tid. Det skjønes derfor rettest at fastsætte Størrelsen af det foranderlige Gagebeløb særligt for hver Embedsclasse eller Embede, alene med Fastholdelse af visse almindelige Regler. Der er ved disse ogsaa taget Hensyn til det af flere Grunde Hensigtsmæssige i at begrænse Omfanget af den Indflydelse, som Prisernes Verling faaer. Det er saaledes holdt for rettest:

- at ingen Deel af nogen Gage, der begynder med 2,000 Rd. eller derover, gjøres foranderlig;
- at, med enkelte Undtagelser, ingen Deel af Gager, der ved Alderstilletag kunne stige over 2,000 Rd., bliver foranderlig;
- at der for saadanne Embeder, der under sædvanlige Forhold maae antages at beskæftiges af ugifte Mænd, ikke normeres nogen foranderlig Gageandeel;
- at det Samme iagttages med Hensyn til Embeder i de nordlige Vilande, paa